

Viatges en el temps

Per Jana Fernández Martínez

Hola, em dic Eric i tinc dotze anys. Soc Argentí. Mesuro un metre noranta. El meu cabell és ros i llis, els meus ulls són de color verd i mitjans. Soc molt prim. Sempre vaig amb pantalons de xandall i la samarreta de l'equip de futbol.

Soc alegre, divertit, esportista, aventurer, valent i amable. Em costa molt no enfadar-me amb algú. Cada dia quan em vesteixo, vaig a algun lloc a practicar esport. El meu millor amic és en Jan i el meu gos Max. Avui us explicaré una història molt emocionant.

Un dia de ple estiu, quan vaig acabar les classes amb en Jan, vam anar a casa meva. Quan vam arribar, vam anar directes el pati. Allà es trobava el meu gos Max. Vam veure una màquina del temps amb un comandament, era del meu pare. Ens va dir que no ho toquéssim. Ens va fer molta ràbia, nosaltres volíem saber a on ens portava la màquina del temps. En Jan va agafar el mando i, per equivocació, li va prémer el botó perquè s'engegés la màquina. Vam entrar i la màquina es va apagar. Estàvem en el futur. Tot era molt xulo. Estàvem a casa meva, però era diferent. La casa era d'altra gent, en veure-ho em vaig desanimar. Però encara hi havia la màquina. Li vam tornar a donar el botó de la màquina. Vam anar a parar a la prehistòria. Érem en un bosc. No podíem tornar a casa sense la màquina. Estàvem atrapats en la prehistòria sense tecnologia, sense wifi i sense poder-nos comunicar.

Ens vam passar setmanes i setmanes sense fer res. Al cap d'uns dies, ens vam acostumar a viure allà. Tot era diferent, però ens agradava ser-hi! Quan ells anaven a caçar, nosaltres anàvem amb ells. Un dia va començar a nevar, no podíem fer res. Vam començar a dibuixar a les parets de la cova com a l'antiguitat. Jugàvem, cantàvem, dormíem i ens divertíem molt. Un dia caminant, vam trobar la màquina del temps. Però teníem un problema, no teníem el comandament, aquest estava a la cova. Vam anar corrents fins allà. Vam començar a buscar-lo per tot arreu, però ni rastre. En aquell instant em vaig recordar que el tenia un lber. Vam anar corrents fins al punt que recordàvem haver-lo vist. Quan hi vam arribar, vam veure que estava al costat de la màquina del temps. Li vam donar les gràcies per tot el que havia fet per nosaltres i li vam donar un regal, i ell també ens en va donar un a nosaltres. Li vam donar al botó i vam desaparèixer.

Quan ens vam donar, estàvem un altre cop el pati de casa. Vaig veure el meu pare i li vaig explicar tot el que ens havia passat. Allò va ser una aventura molt emocionant.

Organitza:

Collabora:

